

KAPITOLA DRUHÁ

Obraz muže zkrouceného do tvaru luku se mi vryl do paměti. Když jsem se pozdě po setmění vracela domů osvětlenými uličkami, v uších mi stále řinčel křik.

Nechtěla jsem uvažovat nad tím, kolikrát ho ještě uslyším. Kolik životů budu mít na svědomí? Co všechno budu muset ještě udělat? A co by na to řekl táta? Jeho fotka v peněžence mě dnes páčila o něco víc.

Zítřka nás čeká velký den. Obelisky se zasadí do městské brány, aby se v pravé poledne mohla s velkou slávou poprvé po roce otevřít. Oficiálně. Zavřela se, když se na obzoru objevily první výbuchy.

Rok. Město obléhané popelem, před kterým nás chránila magická membrána ohraničená kamennými hradbami. Díky dolům za severním koncem města jsme měli dostatek zdrojů. Díky farmám na jihu jsme měli dost jídla. Díky továrnám jsme měli veškeré ošacení i předměty běžného užití. Vše jsme si vytvářeli sami tak, aby daná věc mohla nést formuli svého určení poté, co se do ní vyte-

sala, vyryla či všila. Aby dobře a poslušně sloužila, nebo dokonce vykonávala práci za nás.

Nikoho jsme nepotřebovali, měli jsme dostatek, ačkoli i naše společnost byla rozdělena na ty, kterým se dařilo lépe a kterým hůře. Kdo byl obdařen mocí užívat předměty složitějších formulí, neměl nouzi o peníze ani společenské postavení. Častokrát jsem se ale musela sama sebe ptát, jestli to nebyl jen dar příležitosti. A táta se kdysi ptal taky. Proto o nedělích chodil učit číst děti, které v budovách knihovny, kde sídlily i veškeré vzdělávací instituce, nikdy nepotkal. Chtěl, aby měly možnost přecíst slova formule, což by zvýšilo jejich šanci jim porozumět a kouzlo ovládat. Jen u dívek narážel na limity. Ať jsme se snažily sebevíc, do přenesení moci jsme mohly užívat jen nástroje určené pro pomoc v domácnosti či s výchovou dětí.

Znalosti jsou moc, Amálie, a jazyky nástroj, jak je používat.

Město se během války uzavřelo. Představenstvo rozhodlo, že zkrátka budou dělat, jako kdyby za kopci vůbec neumírali lidé. Nepotřebovali jsme okolní svět, ale byli jsme zvědaví, jak se změnil. Uzavřeli jsme se ale i možnostem obchodu. Ačkoli jsme měli dostatek, chtěli jsme víc.

Nebyla jsem jiná. Nevyhlížela jsem ale exotické ovoce, zdobené látky nebo moderní stroje. Mou vášní byly jazyky a zvěsti o příbězích lidí, kteří jimi mluvili. Fascinoval mě život za hradbami zlatého města. Snad tam ještě nějaký zbyl.

Vyslali jsme vzkaz. Nebyl plný slov o míru, natož proseb o odpuštění, že jsme se otočili ke všem zády.